

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudkyň Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Martiny Radkové, Ph.D., ve věci žalobce **H. g. s. r. o.**, se sídlem T. 279, zastoupeného JUDr. Radimem Kubickou, MBA, advokátem se sídlem Ó. Lysohorského 702, Frýdek – Místek, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2014, č. j. 10041/2014-900000-304.4, ve věci propadnutí vybraných výrobků,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

A. Vymezení věci

Rozhodnutím Celního ředitelství Olomouc ze dne 12. 11. 2012, č. j. 6507-4/2012-1301001-34, které bylo potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 2. 2013, č. j. 3664-2/2013-900000-302, byly zajištěny vybrané výrobky ve vlastnictví žalobce, a to 320 ks lahví destilátů. Výrobky byly fyzicky zajištěny dne

11. 11. 2012 při kontrole motorového vozidla, řízeného zaměstnancem žalobce, panem L. Ď., s odůvodněním, že množství převážených lihovin neodpovídalo údajům uvedeným na předloženém dokladu, některá balení lihovin neobsahovala kontrolní pásky a řidič nepředložil doklad prokazující zdanění výrobků s náležitostmi dle zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění účinném do 31. 12. 2014 (dále jen „ZSD“). Celní úřad pro Olomoucký kraj (dále jen „správce daně“) následně vydal dne 5. 8. 2013 rozhodnutí č. j. 41365/2013-580000-11, o propadnutí předmětných vybraných výrobků. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím odvolání žalobce proti rozhodnutí správce daně zamítl a toto potvrdil.

Žalovaný v rozhodnutí uvedl, že předmětem řízení o zajištěných vybraných výrobcích je prokazování toho, zda s těmito vybranými výrobky bylo skutečně nakládáno způsobem uvedeným v § 42 odst. 1 písm. b) ZSD, což v posuzované věci znamená, zda byla porušena tzv. evidenční povinnost, tj. povinnost přepravovat vybrané výrobky pouze s doklady nebo rozhodnutím, obsahujícími náležitosti dle § 5 ZSD. Žalovaný rovněž uvedl, že v případě prokázání uvedené skutečnosti musí správce daně rozhodnout o jejich zabránění či propadnutí v řízení o zajištěných vybraných výrobcích bez ohledu na skutečnost, zda bylo dodatečně prokázáno jejich zdanění. Rovněž žalovaný uvedl, že ani dodatečným předložením bezvadného dokladu ve smyslu § 5 ZSD nemůže být dodatečně ze strany odvolatele splněna povinnost dopravovat vybrané výrobky s doklady uvedenými v § 5 odst. 6 ZSD, neboť v době, kdy ze strany odvolatele došlo k předložení daňových dokladů, již žádná doprava vybraných výrobků neprobíhala. Uznání dodatečného předložení dokladu prokazujícího zdanění by popíralo povinnost upravenou v § 5 odst. 6 ZSD a smysl kontrolní činnosti celních orgánů na úseku spotřebních daních. Posouzení, resp. prokázání skutečnosti, zda byla spotřební daň za předmětné vybrané výrobky řádně uhrazena, není dle žalovaného předmětem tohoto řízení, a ani jakýkoliv výsledek tohoto prověřování nemůže nic změnit na skutečnosti, že odvolatel nepředložil k vybraným výrobkům dne 11. 11. 2012 doklad uvedený v § 5 ZSD.

B. Žalobní body

Žalobce v žalobě namítal, že:

- 1) správce daně nesprávně vyhodnotil, že žalobcova tvrzení uvedená v „Podání vysvětlení a důkazních prostředků“ ze dne 13. 12. 2012, jsou nepravdivá, protože žalobce nemá a neměl zřízenou organizační složku podniku dle § 7 („starého“) obchodního zákoníku. Žalobce však existenci organizační složky podniku ve smyslu § 7 obchodního zákoníku nikdy netvrdil. Žalobce má ve své organizační struktuře zřízena účetní střediska (v současné době 14), jejichž účetní a skladová evidence je v rámci společnosti vedena tak, že lze jejich náklady, zisky, případně pohyby zboží evidovat, sledovat a vyhodnocovat samostatně, jež nazývá organizačními složkami (tj. př. organizační složka sklad surovin a výrobků SD ANO 00100030010 pro daňový sklad, organizační složka Sklad L. Ď. 00100020103 pro sklad L. Ď., či organizační složka Sklad Velkoobchod 00100020010). Uvedený pojem tedy není použit ve smyslu § 7 obchodního zákoníku, což však neznamená to, že by nebylo možno provádět účtování mezi

- jednotlivými účetními středisky vlastníka, případně, že by jednotlivá střediska nemohla být pojmenována vlastníkem jako organizační složka;
- 2) správce daně nesprávně vyhodnotil, že „daňová výdejka“ nemůže být daňovým dokladem ve smyslu § 5 ZSD, neboť zákon tento pojem nezná. Daňové výdejky, které žalobce předložil, obsahují veškeré náležitosti § 5 odst. 2 ZSD a jsou tak dokladem prokazujícím zdanění předmětných vybraných výrobků. Zákon neomezuje volbu názvu daňových dokladů. Název daňová výdejka nic nemění na obsahu dokladu, veškeré listiny je nutno posuzovat dle jejich obsahu. Je-li doložená daňová výdejka daňovým dokladem (jako je např. faktura, přestože ve slově faktura také není obsaženo sousloví „daňový doklad“), pak musí být jako daňový doklad posuzována, a nelze ji pouze kvůli názvu odmítnout. Při pohybu mezi jednotlivými organizačními složkami (tj. středisky) žalobce je vždy vystaven daňový doklad (v rámci interního označení nazýván daňovou výdejkou) a vždy při pohybu zboží mezi daňovým skladem a jednotlivými organizačními složkami je za dané zboží zaplacen spotřební daň. Vlastnické právo ke zboží se však v dané chvíli nemění a zůstává žalobci. Dále žalobce v tabulce přiřadil jednotlivé daňové výdejky posuzovaným vybraným výrobkům;
- 3) závěr žalovaného fakticky znamená, že jsou-li jednou vybrané výrobky dopravovány bez dokladu dle § 5 ZSD, pak se již nikdy nelze domoci jejich vydání. V řízení dle § 42b ZSD by pak bylo vždy možné vydat pouze rozhodnutí dle § 42d ZSD bez ohledu na to, zda by se jednalo o výrobky, u kterých byly splněny veškeré zákonem požadované povinnosti, zejména byla z nich uhrazena spotřební daň. Žalovaný tedy dle žalobce na rozdíl od správce daně neuvádí, že nebylo z formálních důvodů prokázáno zdanění vybraných výrobků a že toto je důvod pro jejich propadnutí, ale že zdanění bylo na základě dokladů dle § 5 ZSD prokázáno, ale tato skutečnost nemůže mít vliv na konečné rozhodnutí. S tímto posouzením žalobce nesouhlasí. Ze zajištěných vybraných výrobků byla řádně přiznána a odvedena spotřební daň, což žalovaný nerozporuje. Žalobce následně předložil doklady vztahující se k přepravovaným zajištěným vybraným výrobkům, nelze tudíž tvrdit, že se jednalo o přepravování výrobků bez dokladu, resp. že se jedná o výrobky, které takový doklad nemají. Pokud by pouhé nedoložení dokladu o dopravě v okamžiku dopravy již nikdy nemohlo být napraveno následným prokázáním zdanění předmětných výrobků, pak by jistě neexistovalo dvoufázové řízení a bylo by o propadnutí vybraných výrobků rozhodnuto ihned na místě. Žalobce poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 11. 2010, č. j. 1 Afs 12/2010-107, kde je výslovně uvedeno, že *účelem zajištění výrobků je omezení dispozice s nimi ze strany kontrolované osoby či jejich vlastníka do té doby, než bude vyjasněno, zda s nimi bylo nakládáno v rozporu se zákonem (tj. že výrobky nebyly zdaněny či osvobozeny od spotřební daně)*. To dle žalobce dokazuje, že předmětem zkoumání zde není prostá skutečnost, zda osoba řidiče v době dopravy držela v ruce správný doklad, ale zda se jedná o výrobky, které jsou výrobky zdaněnými. Rozhodnutí o propadnutí věci za situace, kdy se jedná o zdaněné vybrané výrobky, které mají své bezvadné doklady dle § 5 ZSD, je fakticky trestem, a to zcela nepřiměřeným.

C. Vyjádření žalovaného

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se s žalobními body, jež se shodují s odvolacími námitkami, vypořádal. K žalobním bodům uvedl dále, že:

Ad 1) souhlasí s tím, že žalobce nemá zřízenou organizační složku podniku ve smyslu § 7 obchodního zákoníku. Účtování mezi jednotlivými sklady je interní věcí žalobce, kterou celní orgány nejsou oprávněny řešit;

Ad 2) předmětem odvolacího řízení nebylo posouzení toho, zda doklad nazvaný daňová výdejka je daňovým dokladem, který má veškeré náležitosti daňového dokladu dle § 5 odst. 2 ZSD, a je tak dokladem prokazujícím zdanění těchto výrobků v návaznosti na § 5 odst. 1 ZSD, nýbrž prokázání toho, zda se zajištěnými vybranými výrobky bylo nakládáno způsobem uvedeným v § 42 odst. 1 písm. b) ZSD. Pokud správce daně ve svém rozhodnutí uvedl, že pojem daňová výdejka ZSD nezná, nelze toto konstatování považovat za nesprávné;

Ad 3) výrobky uvedené do volného daňového oběhu mohou být skladovány (pak jde o kontrolu v rámci jejich skladování) nebo dopravovány (pak jde o kontrolu v rámci jejich dopravy). Lze-li vybrané výrobky uvolněné do volného daňového oběhu dopravovat pouze s dokladem dle § 5 ZSD, znamená to, že tento doklad musí vybrané výrobky při jejich dopravě doprovázet fyzicky. Tuto povinnost však žalobce nesplnil. Sám žalobce uvedl, že se jednalo o vybrané výrobky uvedené jím do volného daňového oběhu, které byly dopravovány z výstavy z Českých Budějovic do skladových prostor žalobce, přičemž dodal, že doklad dle § 5 odst. 6 ZSD (jenž označil v žalobě jako „Formulář pro VV na cestu zpět z výstaviště“, viz navrhované důkazy str. 8 žaloby) vystaven byl, ale v důsledku selhání lidského faktoru nedoprovázel dopravované výrobky. Žalovaný přitom zdůraznil, že žalobce se o tomto dokladu v odvolání nezmínil, tudíž se k jeho obsahu nemohl nijak vyjádřit. Dodatečné předložení dokladu o dopravě nelze akceptovat, neboť by to popíralo povinnost upravenou v § 5 odst. 6 ZSD a smysl kontrolní činnosti celních orgánů. Propadnutím zajištěných vybraných výrobků je jejich vlastníkem (v tomto případě žalobce) postižen za nedodržení evidenčních povinností stanovených zákonem o spotřebních daních (doprava vybraných výrobků s příslušným dokladem), přičemž samotný vznik povinnosti daň přiznat a zaplatit je třeba od sankce propadnutí odlišovat. Dle žalovaného je § 42d odst. 1 písm. a) ZSD sankčním ustanovením, které nevytváří prostor pro správní uvážení, v rámci něhož by byly zohledněny konkrétní okolnosti daného případu, jak se žalobce mylně domnívá.

D. Relevantní právní úprava

Podle § 5 odst. 1 ZSD se na daňovém území České republiky prokazuje zdanění vybraných výrobků uvedených do volného daňového oběhu daňovým dokladem nebo dokladem o prodeji či dokladem o dopravě vybraných výrobků do volného daňového oběhu již uvedených, pokud tento zákon nestanoví jinak (§ 6). Zdanění vybraných výrobků do volného daňového oběhu již uvedených se prokazuje pouze tehdy, nejedná-li se o vybrané výrobky pro osobní spotřebu (§ 4 odst. 6, § 32 odst. 2, 4 a 5).

Podle odst. 4 téhož ustanovení doklad o dopravě podle odstavce 1 vystavuje právnická nebo fyzická osoba, která vybrané výrobky již uvedené do volného daňového oběhu vydá pro dopravu, přičemž nejsou splněny podmínky, na jejichž základě je stanovena povinnost vydat daňový doklad podle odstavce 2 nebo doklad o prodeji podle odstavce 3. Doklad o dopravě musí obsahovat tyto údaje:

- a) obchodní firmu nebo jméno, sídlo nebo místo pobytu a daňové identifikační číslo, bylo-li přiděleno, odesilatele,
- b) adresu místa určení a v případě, že to není možné, jiné údaje určující polohu místa určení,
- c) množství dopravovaných vybraných výrobků uvedených do volného daňového oběhu, u nichž vznikla povinnost daň přiznat a zaplatit, a jejich název, popřípadě obchodní označení,
- d) výši spotřební daně celkem,
- e) datum vystavení dokladu o dopravě,
- f) číslo dokladu o dopravě.

Podle odst. 6 téhož ustanovení vybrané výrobky uvedené do volného daňového oběhu lze dopravovat pouze s daňovým dokladem, s dokladem o prodeji, s dokladem o dopravě nebo s rozhodnutím podle odstavce 5.

Podle § 42b odst. 1 ZSD správce daně, který rozhodl o zajištění vybraných výrobků nebo dopravního prostředku, bezodkladně zahájí řízení, jehož cílem je prokázání, zda s vybranými výrobky bylo nakládáno způsoby uvedenými v § 42 odst. 1 nebo 2 nebo zda dopravní prostředek takové výrobky dopravoval.

E. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Krajský soud předně uvádí, že žalobce v prvních dvou žalobních bodech napadá nesprávnost právních závěrů správce daně, aniž však přihlédl k tomu, jakým způsobem se vypořádal žalovaný s námitkami, jimiž proti uvedeným závěrům brojil již v odvolání. Předmětem přezkumu krajského soudu je však rozhodnutí odvolacího orgánu, tj. žalovaného.

K výtkám vůči nesprávnému posouzení „daňové výdejky“ a „organizační složky“ podniku se žalovaný vyjádřil na str. 6, v bodech ad 3. a ad. 4 napadeného rozhodnutí, kde toliko potvrdil správnost závěru správce daně o tom, že žalobce nemá zřízení organizační složku ve smyslu § 7 obchodního zákoníku, a dále závěru, že ZSD nezná pojem „daňová výdejka“. Podrobněji se žalovaný těmito pojmy nezabýval, neboť z jeho skutkového a právního hodnocení uvedeného na str. 5 a 6, v bodě ad 1. a ad 2. vyplývá, že nejsou uvedené závěry správce daně pro posouzení věci významné. S tímto závěrem se krajský soud ztotožňuje, a tudíž neshledává žádný důvod se těmito žalobními body blíže zabývat.

Obsah napadeného rozhodnutí dále vyvrací žalobní tvrzení žalobce, že by žalovaný potvrdil, že žalobce dodatečně předložil bezchybné doklady obsahující náležitosti § 5 odst. 4 ZSD a prokázal zdanění předmětných vybraných výrobků. Žalovaný totiž v napadeném rozhodnutí žádným způsobem dodatečně žalobcem předložené doklady (daňové výdejky a doklady o stavu skladu Ď.) nehodnotil, a to po stránce formální ani obsahové, neboť předestřel a dále obhajoval právní názor, že dodatečné předložení dokladů nemůže zhojit jejich absenci v době kontroly, tj. v době přepravy. Stejně tak žalovaný neuvedl závěr o tom, zda považuje za prokázané, že se jednalo o vybrané výrobky zdaněné.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že osobou, u níž byly dopravované vybrané výrobky zjištěny, byl L.Ď., který na výzvu na místě předložil doklad č. 120020, jenž však neobsahuje náležitosti dle ustanovení § 5 odst. 2, 3 a 4 ZSD, konkrétně výši spotřební daně celkem, datum vystavení dokladu, případně místo určení pro doklad o dopravě, identifikaci plátce a nabyvatele pro daňový doklad anebo identifikaci prodávajícího a kupujícího v případě dokladu o prodeji. Dále uvedl, že množství lihovin, které byly podle protokolu o zajištění zajištěny, neodpovídá množství lihovin, uvedených na dokladu č. 120020, tudíž zajištěné vybrané výrobky byly dopravovány v rozporu s § 5 odst. 6 ZSD.

Obsahem dodatečně předložených dokladů se žalovaný nezabýval, toliko uvedl, že ani v případě (hypoteticky - pozn. soudu) dodatečného předložení bezvadného dokladu ve smyslu § 5 ZSD, nemůže být splněna povinnost dopravovat vybrané výrobky s doklady uvedenými v § 5 odst. 6 ZSD. Z této formulace však nelze dovodit, že by žalovaný podrobil skutečně žalobcem předložené doklady hodnocení a učinil z něj závěr o jejich bezvadnosti. Krajský soud proto nemůže neexistující úvahy žalovaného podrobovat přezkumu.

Právní závěr žalovaného, o tom, že předmětem řízení o zajištěných vybraných výrobcích dle § 42b ZSD je prokázání, zda s vybranými výrobky bylo nakládáno způsoby uvedenými v § 42 odst. 1 nebo 2 ZSD, a nikoli prokazování toho, zda vybrané výrobky nesporně přepravované bez dokladů uvedených v § 5 odst. 6 ZSD byly fakticky zdaněny, považuje krajský soud za zcela správný.

Jak trefně poznamenal žalovaný, povinnost dopravovat vybrané výrobky vždy spolu s předepsanými doklady není v ZSD stanovena samoúčelně, ale naopak bez stanovení této povinnosti by v podstatě byla znemožněna jakákoliv kontrola zdanění vybraných výrobků, neboť se jedná o druhově určené zboží, které je možné identifikovat pouze ve spojení s příslušným dokladem.

Uvedenou problematikou se již v době nedávné opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 27. 11. 2014, č. j. 10 Afs 148/2014-70 formuloval Nejvyšší správní soud následující právní závěry: „*Při rozhodování správce daně o propadnutí vybraných výrobků podle § 42d zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, účinného od 1. 5. 2011, nemá správce daně správní uvážení.*“, a dále: „*Dodatečné doložení zjednodušeného průvodního dokladu ve smyslu § 30 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, poté, co tento doklad nebyl předložen při kontrole, je z hlediska porušení § 42 odst. 1 písm. a) téhož zákona bez významu.*“

V odůvodnění rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že: „*Hypotéza skutkových podstat formulovaných v § 42 odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních se vztahuje ke kterémukoliv okamžiku průběhu přepravy. V případě skutkové podstaty pod písm. a) ve vztahu k § 30 je k jejímu naplnění podstatné jen a pouze to, zda v jakémkoliv okamžiku přepravy jsou vybrané výrobky přepravovány bez příslušných dokladů. Dodatečné doložení těchto dokladů již nemůže zvrátit skutečnost, že v době kontroly, neboli v době přepravy, neměl přepravce příslušné dokumenty k dispozici. Porušením, na které tato skutková podstata v souvislosti s § 30 zákona o spotřebních daních míří, je pouze a jen skutečnost, že zjednodušený průvodní doklad nebyl k dispozici právě v době přepravy (kontroly), nikoli skutečnost, zda tento dokument sice v době přepravy (kontroly) existoval, avšak kontrolovaná osoba ho neměla k dispozici.*“

Stejný závěr pak zopakoval Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 8. 7. 2015, č. j. 1 Afs 131/2015-38, v jehož odst. 21 na výše citovaný rozsudek odkázal a uvedl, že ačkoli se v daném případě jednalo o absenci tzv. zjednodušeného průvodního dokladu dle § 30 ZSD, lze závěry vyslovené v tomto rozhodnutí nepochybně vztáhnout i na doklady uvedené v § 5 [srov. § 42 odst. 1 písm. b) citovaného zákona].

Od citovaných závěrů se nemá krajský soud důvod odchylovat. Zkoumání, zda se jednalo fakticky o zdaněné či nezdaněné vybrané výrobky, je z pohledu podmínek § 42b odst. 1 ZSD bez významu. Nedodržení evidenčních povinností spočívajících v nutnosti mít průvodní doklady během přepravy u sebe má za následek sankci v podobě propadnutí dotčených výrobků, kterou nelze zmírnit ani dodatečným předložením těchto dokladů (viz shodně odst. 23 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2015, č. j. 1 Afs 131/2015-38).

Krajský soud k uvedenému dodává, že pokud by mělo být zkoumanou a v řízení dle § 42b ZSD rozhodnou skutečností, zda byly vybrané výrobky skutečně zdaněny, bezesporu by byl cíl řízení o zajištěných vybraných výrobcích v § 42b odst. 1 ZSD formulován odlišně, tj. např. „prokázání, zda byla ze zajištěných vybraných výrobků přiznána a odvedena spotřební daň.“

Krajský soud se neztotožňuje ani s názorem žalobce, že by „dvoufázové“ řízení o zajištění, a následně o zajištěných vybraných výrobcích, postrádalo význam. Rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků dle § 42 ZSD je rozhodnutím předběžné povahy. Umožňuje celním orgánům zasáhnout okamžitě při zjištění skutečností nasvědčujících porušení ZSD tak, aby byly vybrané výrobky, jež se jeví být dopravovány bez příslušných dokladů, fyzicky zajištěny, a dále aby byly zjištěny a úředním způsobem zaznamenány informace o porušení zákona. Takové oprávnění však kontrolní orgán zpravidla realizuje za nedostatku informací, v časové tísní a v terénu, tj. na silnici. Z toho plyne, že kontrolní orgán nemůže – a nelze to po něm ani spravedlivě požadovat – zjistit skutečnosti rozhodné pro posouzení, zda došlo k porušení zákona, s naprostou jistotou a ve všech detailech, nýbrž zpravidla pouze s určitou mírou pravděpodobnosti. Je proto možné a nikoli nepravděpodobné, že někdy dojde k zajištění věcí, u nichž se následně (např. až po analýze v celně technické laboratoři) zjistí, že vůbec nejde o vybrané výrobky podléhající spotřební dani, popř. až po bližší analýze předložených dokladů zjistí celní orgán, že

přepravcem předložené doklady nejsou ve skutečnosti padělány, pozměny [§ 42 odst. 1 písm. d) ZSD], či údaje v nich uvedené nejsou nesprávné [§ 42 odst. 1 písm. c) ZSD], ačkoli se to tak původně jevilo.

F. Závěr

V posuzované věci bylo v řízení dle § 42b ZSD prokázáno, že se zajištěnými vybranými výrobky žalobce bylo nakládáno způsobem uvedeným v § 42 odst. 1 písm. b) ZSD, neboť tyto byly přepravovány bez dokladu uvedeného v § 5 ZSD. Proto byly splněny podmínky pro propadnutí předmětných zajištěných vybraných výrobků dle § 42d ZSD a naopak nebyly splněny zákonné podmínky pro rozhodnutí o jejich uvolnění dle § 42c ZSD. Rozhodnutí žalovaného je tak zcela v souladu se zákonem.

Na základě výše uvedeného krajský soud v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

G. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující obvyklou úřední činnost.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je **m o Ź n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Olomouci dne 27. července 2016

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

JUDr. Zuzana Šnejdrová, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu